

Gaura Vānī

04/05
2011

ŠRÍ ŠRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH

Všechna sláva Šrí Guruovi a Šrí Gauráŕgovi!

*patita pavana nama ghosana tomara syama
upekñile nahi mora gati
jadi hai aparadhi tathapila tumi gati
satya satya jena sati pati*

„Ó Pane Šjámasundaro, jsi známý jako zachránce pokleslých duší. Zavrñeš-li mne, nebudu mít nejmenší šanci. Dokonce i kdybych páchal přestupky, jsi mou jedinou nadějí, tak jako je manžel jediným útočištěm počestné ženy.“

Šríla Naróttama Dása Thákura (Šrí Prema Bhakti-čandriká)

Amrita Váni

*Šríla Prabhupáda
Bhaktisiddhánta Sarasvatí*

Je dobré snažit se být šťastný bez služby Nejvyššímu Pánovi?

Snaha o dosažení vlastního štěstí je neoddanou snahou. Dokonce i když se člověk vzdá služby Nejvyššímu Pánovi, duchovnímu mistrovi a vaišnavům a zůstane zaneprázdněn snahou o dosažení vlastního štěstí a prosperity tím, že je bude vymáhat od ostatních, nikdy štěstí nenalezne. Místo toho se takový člověk stane objektem pohrdání a kritiky. Na druhou stranu, jestliže někdo snahu o dosažení vlastního štěstí a prosperity zavrhuje a neustále zaměstnává svoje tělo, mysl a slova ve službě guruovi a Krišnovi, potom nejenže mu budou milióny lidí přicházet sloužit, ale samotný Maháprabhu přijde a nabídne mu Svoji službu.

Víra pokročilých oddaných

Šríla Bhakti Rakšak Šrídhar Dév-Gósvámí Mahárádža

Pán má ve Své povaze zásobovat Své oddané vším nezbytným. Vyšší oddané ovšem netěší, jestliže by jim měl Pán něco dodávat, nebo jim poskytovat Svoje služby. Takto čistá je jejich oddanost. Jejich víra je přivádí k úvahám: „On je můj Pán. Netoužím po tom, obdržet Jeho *daršan* (audienci) abych si tím, že „On existuje“ pouze uspokojil svou nižší schopnost vnímání. Uvažovat způsobem: „Jestliže Ho mohu vidět, budu spokojen s tím, že existuje,“ to je velice nízký standard víry. My nejsme schopni Ho vidět. Učinit Ho svým objektem a sebe samotné subjektem, to je nízký standard víry. Vyšší, intenzívní víra ovšem plně prokazuje že „On je.“ Tato překrásná příčina všeho - On je přítomen.

Určitá skupina, jako například filosof Čarváka, tvrdí: „Ne, ne, neexistuje žádný Bůh ani jiná vyšší substance. To, co vidíme na povrchu, je vše.“ Vyšší víra ale říká, že On je tím, z něhož vše vychází, jímž je vše udržováno a do něhož vše nakonec vstupuje.

Pouhý efekt není vším, ale příčina tohoto efektu má svoji existenci. A jakou povahu tato příčina má? Někteří ji označují slovem Brahman, jiní Paramátmá a další Bhagaván. Bůh vytváří osudy a dává tvar všemu - On vytvořil vše a On také vše ovládá. S Ním všechno automaticky existuje, jakožto Jeho určitá energie.

Zřekni se všeho. Pouze se pokus mít víru a vše se ti odhalí. Je tu všechno. Nedožaduj se žádného důkazu, protože to není třeba. Pátrat po nějakém důkazu toho, zda On „je“ nebo „není“ je zbytečné. Vyšší vírou se vše automaticky objasní: „Ano, On je.“

„Pro toho, kdo Mne zří ve všem a vše ve Mně, nezůstávám nadále skryt, a také on není bez Mého povšimnutí. Takováto bytost nikdy nekolísá ve svých úvahách o Mně.“ (Bg. 6.30)

Vše je v NĚm a On je také všude. Takováto je povaha toho, koho hledáme.

Pouze společnost světců je příznivá

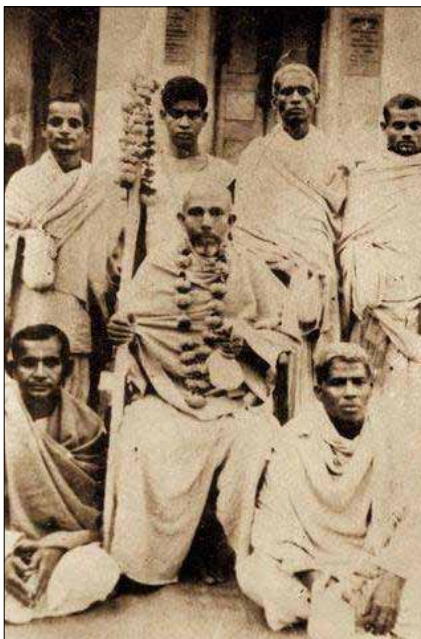
Šríla Bhakti Promód Purí Gósvámí Mahárádža

Krišna v Bhagavad-gítě uvádí čtyři důvody, které lidi motivují k tomu, aby se obraceli k Bohu. Jsou jimi utrpení, ambice, zvědavost a moudrost. Krišna Dás Kavirádz Gósvámí v diskusi na toto téma rozdělil tyto čtyři do dvou kategorií. Trpící a ty, kteří s ambicemi hledají bohatství či jiné hmotné odměny, klasifikuje jako *bubhukšu* (toužící po smyslovém uspokojování) a zvědavé s moudrými klasifikuje jako *mumukšu* (toužící po osvobození). Avšak ten, kdo nashromáždil nezbytné množství zbožnosti, brzy zavrhne všechny touhy, neboť ví, že tyto ho drží zpátky od čisté oddanosti.

„Jak trpící, tak ti, kteří hledají bohatství jsou považováni za oddané s hmotnými touhami, zatímco zvědaví a moudří touží po osvobození. Přestože jsou tyto čtyři druhy oddaných považovány za vysoce pozeňnané a zbožné, stanou se čistými oddanými, až když překonají svoje touhy.“ (Č.Č. 2.24.95-96)

V první kapitole Čaitanja Čarítámrity Krišna Dás Kavirádz nazývá tyto touhy *kaitava* (podvádění) a *andha-tamah* (nejtemnější nevědomost) a v tomto kontextu je v Madhya-líle 24.99 charakterizuje jako *duhsanga* (špatná společnost), stejně jako *atma-vancana* (podvádění sebe sama). Význam je ten, že

kdokoliv předstírá zaměstnání se v oddanosti, zatímco zůstává motivován jinými touhami, nejenom že podvádí sebe, ale také ostatní. Kdokoliv kdo podvádí, nebo takové podvodné chování toleruje, je definován jako *duhsanga* čili špatná společnost. Kontakt s takovou osobou zmaří dokonce i stálou odevzdanost oddaným praktikám. Šrímad Bhágavatam proto radí:

„Inteligentní osoba by měla zavrhnout všechny druhy špatné společnosti a pevně se držet společnosti oddaných. Tito světci jsou jediní, kteří mohou svými pokyny přesekat naše nezdravá mentální pouta.“ (Š.B. 11.26.26)

V důležitém verši ve Šrímad Bhágavatamu Pán Kapila učí Svoji matku Dévahúti o postupném rozvoji víry, jenž začíná nasloucháním Krišny si vědomých námětů ve společnosti oddaných. Víra znamená přijmout disciplinované praktikování

oddaných činností. Když tuto praxi započneme, tak se náš vnitřní život rozvine natolik, nakolik jsme jím (duchovním procesem) poutáni (*rati*) či v jakém stádiu oddaných pocitů (*bháva*) se nacházíme a odtud pokračuje k oddanosti v jejím nejčistším stavu, neboli k *prémě*.

„Naslouchání Mým hrdinským zábavám ve společnosti oddaných je pro uši velice příjemné a uspokojuje to srdce. Výsledkem tohoto radostného vychutnávání si Pánových zábav ve společnosti oddaných je, že člověk velmi rychle postoupí na cestě osvobození, od stádia víry (*śraddhá*), přes vyjevení jeho božského vztahu s Krišnou (*rati*), až k pravé lásce k Němu (*bhakti*).“ (Š.B. 3.25.25)

V debatě o potřebě hledat stejně smýšlející společnost, cituje Rúpa Gósvámí verš z Hari-bhakti-sudhodaji, v němž Hiranjakašipu říká Prahládovi, že se v charakteru člověka odráží společnost, v níž se zdržuje.

„Tak jako zrcadlo, také člověk přijímá vlastnosti těch s nimiž se stýká. Ten, kdo je inteligentní, by proto měl hledat společnost pokročilejších lidí se stejnými ideály, a tak v sobě vyvinout jejich dobré vlastnosti.“ (B.R.S. 1.2.229)

Jedna *lava* se rovná přibližně 1/11 sekundy, neboli času potřebnému k mrknutí. Je řečeno, že dokonce i tak krátký časový úsek jako je jedna *lava* ve společnosti pokročilých oddaných, přinese člověku veškerou dokonalost. Taková je síla společenství oddaných, kterou oslavuje Krišna Dás Kavirádž:

*sadhu-sanga sadhu-sanga sarva sastre kaya
lava matre sadhu-sange sarva siddhi haya*

„Společnost světců je neustále opěvována ve všech písmech. Pouhý okamžik (*lava*) ve společnosti svatých osob přinese člověku veškerou dokonalost.“ (Č.Č. 2.22.54)

Jaký má člověk prospěch z přátelství se světci? Jejich soucit – to znamená soucit duchovního učitele a čistých oddaných – rozhání naše špatné návyky a rozvíjí čistou oddanost.

*krsna-bhakti-janma-mula haya sadhu-sanga
krsna-prema janme tenho punah mukya anga*

„Kořenem, který je příčinnou oddané služby Křišnovi, je společnost pokročilých oddaných. Nicméně i poté, co se v oddaném probudí jeho spící láska ke Křišnovi, zůstává tato společnost hlavním pilířem jeho duchovního života.“(Č.Č. 2.22.83)

*mahat-krpa vina kona karme bhakti naya
krsna-bhakti dure rahu samsara nahe ksaya*

„Bez přízně velkého oddaného nemůže být žádná činnost považována za oddanost. Nejenom, že bez jeho milosti nejsme schopni dosáhnout čisté oddanosti ke Křišnovi, ale nemůžeme být dokonce ani osvobozeni ze sevření hmotné existence.“(Č.Č. 2.22.51)

Služebník služebníka

Ôm Višnupáda Šrí Šrímad Bhakti Vaibhava

Purí Gósvámí Mahárádža

Musíme se dostat na úroveň, na níž pochopíme, kdo jsme. Na tuto úroveň musíme přijít. Proto Maháprabhu neustále hlásá: „*Trnad api sunicena* - pokornější nežli stéblo trávy“. *Trnad api sunicena* - to není žádný žert.

Dokážeme opakovat lekce, dokážeme sami lekce dávat, dokážeme činit zázraky, ale stát se pokornějšími nežli stéblo trávy - to není pouhá sloka - to neumíme.

Ve skutečnosti je velmi těžké toho dosáhnout.

Pokud nám někdo vzdá svůj respekt, tak řekneme: „V pořádku. Udělám to.“ Ale pokud ti respekt nevzdá a nakope ti, nebo tě urazí a použije na tebe hrubá slova, okamžitě nato budeš chtít zareagovat.

Když se oddaní stanou *sanjásíny*, tak si řeknou: „Jsem mahárádža.“ Mahárádža znamená, že je vládcem. Ale tak tomu není! On je služebníkem!

Buďme si neustále vědomi toho, že jsme služebníci. Služebníci služebníků a existují tisíce a milióny služebníků, přímých služebníků Krišny. Já ovšem nejsem schopen zaujmout jejich pozici. Jsem neustále na tom nejnižším stupni. A jsem tím nejnižším služebníkem celé této skupiny,

Člověk se musí nejdříve zcela odevzdat, teprve potom se

naučí poddanému postoji. Protože tento druh poddanosti nalezneme pouze ve vaišnavismu. Nikde jinde, pouze v kultu Čaitanji Maháprabhua nalezneme tento jemný vaišnavismus. Maháprabhu s tím přišel a sám to praktikoval. Ovšem neodhalil to nikdy na veřejnosti, pouze Svým oddaným.

Dokud se neodevzdáme, dokud nepochopíme, kdo jsme, jak můžeme učit ostatní? Nejdříve musíme pochopit, kdo jsme. Kdo jsme, odkud jsme přišli, co máme dělat, co jsme dělali doteď a co budeme dělat dál? Na tyto otázky nám odpoví *áčárja*.

Tyhle věci je možné dokonale zrealizovat jestliže se hlouběji a hlouběji ponoříš do učení Šrí Čaitanja Čaritamrity. Zde stojí psáno, že jedinou *dharmou* duše je provádět službu. Na začátku se tomu říká *bhakti*, ve středu se to nazývá *bháva-bhakti* a na konci *préma-bhakti*. Mezi *préma-bhakti* a *bhakti* rozdíl neexistuje, ale jsou tu stupně.

Protože na začátku je to jako s mangem, kdy je malé, nezralé a kyselé. Postupně zraje a pak, když zcela dozraje, ochutnáš sladkost tohoto manga, uvidíš jeho barvu a ucítíš jeho sladkou vůni.

Bhakti je přirozená funkce čisté duše. Skrze *bhakti* můžeš dosáhnout *mukti* (osvobození), ale *mukti* není tak blažené jako *bhakti*. Nikdo nemůže zakusit *bhakti*, dokud se neodevzdá. Nyní se musíme odevzdat.

Pouť Pána Nitjánandy

Šrí Čaitanja-Bhágavata, Ádi-Khanda, 9. kapitola

Šríla Vrindávana Dása Thákura

Pan Nitjánanda zůstal doma dvanáct let a při tom nepřetržitě hrál zábavy Pána Krišny. Poté odešel na poutní cestu. Celých dvacet let cestoval po různých poutních místech a nakonec potkal Pána Čaitanju. Tato Nejvyšší osobnost, Pán Nitjánanda, který osvobodil celý vesmír, je jistě nekonečným oceánem milosti. Jeho milostí jsem schopen znát transcendentální pravdu o Pánu Čaitanjovi. Tou stejnou milostí mi byla vyjevena Božská sláva Pána Čaitanji. Pozorně naslouchejte popisu poutní

cesty Pána Nitjánandy, nejmilovanějšího společníka Pána Čaitanji. Prvním poutním místem, které Pán Nitjánanda na své cestě navštívil, byl chrám Vakrešvary. Poté se sám potuloval po lesích Vaidjanáthy. Po návštěvě Gájadhámu odešel do Káší, hlavního poutního místa Šivaitů, jenž se nachází na březích Gangy, která rychle proudí západním směrem. Koupáním a pitím říční vody se Pán Nitjánanda rozveselil, z nějakého důvodu na Něj však dolehla nostalgie a únava. V Prajágu, kde se setkávají tři řeky, se Pán v chladných ranních hodinách měsíce Magh (prosinec-leden) vykoupal. Pak pokračoval do Mathury, ve které se zjevil v předchozí věku. Navštívil tam místo narození Pána Krišny. Přitahován řekou Jamunou, si Pán hrál v jejich nežných vodách v místě známém jako Višrám ghát. Potom obešel kopec Govardhan, kde prožil duchovní extázi. Jeden po druhém, Pán navštívil všech dvanáct lesů včetně Šrí Vrindávany. Potuloval se ve stínu stromů, kam ho nohy nesly. V Gókule si Pán prohlédl sídlo Nandy Mahárádži. V extázi se posadil a usedavě plakal. Poté Pán uctil božstvo Madana-Gopála a odešel do Hastinápuru, slavné městské pevnosti statečných Pánduovců. Pán plakal, neboť byl tímto posvátným místem důvěrných oddaných Nejvyššího Pána citově rozrušen. Místní obyvatelé však díky nedostatku pocitů oddanosti takové emoce nedokázali pochopit. Návštěva Hastinápuru v Něm vyvolala vzpomínky na činnosti Pána Balarámy. Zvolal: “Zachraň mě, ó Pane Haládharo!” Tímto způsobem uctil svaté místo. Dále se Pán Nitjánanda vydal do svatého města Dváraky, kde se vykoupal

v moři. Ve Dvárace pocítil velkou duchovní blaženost. Poté šel do Sidhapuru. Toto místo je považováno za svaté díky přítomnosti Pána Kapily. Ze Sidhapuru šel Pán do Matsya Tírthy, kde u příležitosti velkého festivalu rozdával obilí. Pán navštívil Šiva Kánčí a Višnu Kánčí. Jelikož byl Pán Nitjánanda Nejvyšší Osobnost Božství, pobavil Ho fanatický spor, který mezi sebou vedli následovníci Pána Šivy a Pána Višnu. Dále cestoval na Kurukšétu, do Pruthudaky, Bindu Saróvaru, Prabhásu a Sudaršana Tírthy. Pak zamířil do Tírtha Kupy, Višaly, Brahma Tírthy a Čakra Tírthy. Pán, který byl ve veselé náladě, dále pokračoval do Prathišroty, kde se Prači-Sarasvatí něžně vlévá do oceánu. Poté Pán pokračoval do lesa Najmišáranja a dále cestoval do města Ajódhji. Když spatřil místo narození Pána Rámačandry, pocítil duchovní extázi, která ho pohnula k usedavému pláči Božské lásky. Dále cestoval do rodového království krále Guhaky (Srunga Verapura). Král Guhaka vládl během času Pána Rámačandry a v tomto svatém místě Pán Nitjánanda upadl do intenzivního extatického transu. Když Pán myslel na Svého oddaného, krále Guhaku, pohroužil se na tři dny do extatického transu. Pán Nitjánanda navštívil různé lesy, ve kterých se potuloval Pán Rámačandra. Válel se po zemi, když prožíval pocity trýznivého odloučení od Pána. Potom došel k místu, kde svatá řeka Sarádžu tiše vtéká do Ajódhji. Poté, co se vykoupal ve vodách řeky Kaušiky, pokračoval do nejposvátnějšího místa, Pulastja ašrámu. Dále šel Pán Nitjánanda do Gómaty a vykoupal se ve vodách Ganduky a

Sony. Vystoupal na horu Mahendru, kde se poklonil Pánu Parašurámovi a odtud zamířil do Haridváru k prameni matky Gangy. Navštívil rovněž řeky Pampu, Bhímu, Benvu a Vipásu (Vjásu), v jejichž vodách zůstával na chvíli ponořený. V Maduraji navštívil chrám Pána Kártikeji a odtud pokračoval do místa známého jako Šrí Parvat, kde se nachází velký a působivý chrám. Pán Šiva a Párvatí jsou zde bohatě uctíváni. Pán Šiva s Párvatí poznali v Pánu Nitjánandovi svého uctívaného Nejvyššího Pána. Původní Sankaršana se před nimi zjevil jako poutník v žebráckém rouchu. Pán Šiva s Párvatí radostně a láskyplně přijali jejich vzácného hosta. K Pánově spokojenosti uvařila Párvatí vybrané pokrmy načež jim Pán Nitjánanda nabídl své poklony. Pouze Pán Krišna rozumí tématům důvěrných hovorů, které mezi nimi proběhly. Pak ale Pán Nitjánanda odešel do Dravidské oblasti. Pán cestoval přes různá poutní místa včetně Věnkatanáthy, Kamakošthipurí a Kánčí a nakonec dorazil k posvátné řece Kavéri. Odtud pokračoval na slavné posvátné místo Šrí Rangham, kde milostivý Pán Šrí Ranghanáth přijímá honosné uctívání od Svých oddaných. Pak Pán Nitjánanda navštívil Harikšetru. Dále navštívil Rušabhské hory, Madhuraj, Krutamalu, Tamraparni a Utara Jamunu. V Malajských horách vešel do Agastjovy poustevny. Všichni obyvatelé byly z návštěvy takové Božské osobnosti omámeni. Do Badarikášramu dorazil s nespoutanou duchovní radostí, vstřebal jeho duchovní atmosféru a strávil zde několik dní v tichém osamění. Odtud pokračoval do poustevny Šríly

Vjasadévy, který v Pánu Nitjánandovi okamžitě poznal Svého uctívaného Pána Balarámu. Pečlivě se o svého hosta postaral a na oplátku mu Pán Nitjánanda nabídl Své poklony. Na Své další cestě Pán Nitjánanda prošel kolem místa, kde sedělo mnoho buddhistických mnichů. Několikrát se je na něco zeptal, ale nikdo z mnichů mu nedokázal odpovědět. To zažehlo Jeho hněv a za jejich nevhodné chování je potrestal kopanci do hlavy. Buddhisté se ve strachu rozprchli a Pán pokračující ve své cestě, se nebojácně toulal po lese. Pán Nitjánanda cestoval na jih do Kanjakumáry, kde se podíval na nádherné božstvo Durgy Déví, které bylo instalováno poblíž pobřeží Indického oceánu v jižním cípu Indie. Také navštívil Šrí Avantipur a jezero Panča-Apsara. V Gokarně navštívil chrámy Pána Šivy, v Kerale a Trigartě šířil dům od domu svoji bezpříčinnou milost. Pán překročil většinu řek, které stékají dolů z Vindhjanských hor a prošel zemi jižně od Vindhji, známou jako Pajonči. Dále se na chvíli potuloval po Tapti. Navštívil Rébu, Mahišmati, Malatírthu, Surparaku a poté zamířil na západ. Pán Nitjánanda cestoval celou zemí v radostné náladě, bez obav či starostí. Byl stále pohroužen v extatické lásce ke Krišnovi. Přemožen extází občas plakal a jindy se smál. Kdo může porozumět blaženému nepokoji, který přetrvával v Jeho srdci?

Bhagavad-gítá

Sárártha-varšíní-tiká

komentář Šríly Višvanátha Čakravartího Thákury,
který zavlažuje svým esenciálním významem
s výkladem Šríly Bhakti Sádhy Muni Mahárádži

Bhagavad-gítá 2.16

*nāsato vidyate bhāvo nābhāvo vidyate sataḥ
ubhayaḥ api dr̥ṣṭo 'ntas tv anayos tattvadarśibhiḥ*

**Žádné tělo neexistuje věčně a existence duše nikdy nekončí.
Ti, kteří vidí věci tak, jak jsou, znají tuto pravdu o obou.**

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákura: Tento verš popisuje stav těch, kteří dosáhli úrovně rozlišování. *Šruti* ve skutečnosti říká, že duše k hmotě není připoutaná: *asango hy ayam puruṣaḥ* (Brhad Áranyaka Upanišad 4.3.15) Duše tedy nemá s jemným či hrubým tělem, a ani s jejich produkty jako jsou nárek a zmatenost, žádný vztah. Tento vztah je zapříčiněn nevědomostí. To je vysvětleno v tomto verši.

Není žádná trvalá existence (*bhavaḥ*) těla (*asataḥ*), jenž je příbytkem nářku a zmatku, neboť tělo má zcela opačné vlastnosti než duše, ve které tyto věci neexistují. Žádná duše nemůže být ve své skutečné podobě (*sataḥ*) zničena. Závěr o obou (duši a těle) je viděn těmi, kteří vidí pravdu. Tak nemůže

dojít k nářku či zmatku, jenž povstávají z tělesné vize a z věcí vztahujících se k tělu, a to díky věčné a nezničitelné duši v Bhíšmovi a ostatních nepřátelích, stejně jako v tobě a tvých spojencích. Jak by mohli být Bhíšma a ostatní zničeni. Proč nad nimi naříkáš?

Šríla BS Muni Mahárádža: Neexistuje žádná trvalá hmotná věc a žádná duše nikdy nezaniká. Já nemám žádné spojení s tělem a s tím, co se mi odehrává v hlavě, ani s myslí ani s inteligencí. Když opouštím svoje tělo, nemám žádný důvod k nářku. V souladu se svojí *karmou* se v dalším těle opět pokusím tento svět vykořisťovat, nebo se z koloběhu zrození a smrti pokusím vystoupit.

Není žádný čas kdy bychom neexistovali a kdy nebudeme existovat. Pouze nevědomost, vycházející ze ztotožňování se s hmotou, nám dává pocit, že umíráme. Dočasná je pouze identifikace s tělem, které právě obývám.

Bhagavad-gítá 2.17

*avināši tu tad viddhi yena sarvam idam tatam
vināsam avyayasyāsyā na kaścit kartum arhati*

Věz, že to, čím je tělo prostoupeno je nezničitelné. Nikdo nemůže zničit to, co je nezničitelné.

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákura: Tento verš objasňuje význam předchozího verše. Věz, že tato duše (*tat*), která prostupuje celým tělem (*sarvam idam tatam*), je nezničitelná.

„Ale to, že se duše šíří skrze vědomí po celém těle by znamenalo, že je nestálá, neboť je střední velikosti (má rozměry těla).“¹

Tak to není, neboť Pán říká: „*suksmanam apy aham jiva*, z malých věcí jsem *džíva* (Š.B. 11.16.11).“ Stejně tak *šruti* říkají:

*eso 'nur atma cetasa veditavyo
yasmin pranah pancadha samvivesha*

Člověk by měl svým čistým vědomím znát malou *átmu* (duši) v jejíž blízkosti se nachází pět životních vzduchů. (Mundaka Upanišad 3.1.9)

*balagra-sata-bhagasya satadha kalpitasya ca
bhago jivah sa vijneyah*

Člověk by měl vědět, že *džíva* (duše) má velikost jedné desetitisíciny konečku vlasu. (Švetášvatara Upanišad 5.9)

aragra-matro hy aparo 'pi drstah

Podřízená duše je viděna ve velikosti špičky hrotu. (Švetášvatara Upanišad 5.8)

1) V Njája filosofii existují tři velikosti: nepatrná (*paramánu* neboli atomická), střední velikost (kombinace atomů) a všeprostopující. Protože objekt střední velikosti je tvořen kombinací atomů, je subjektem zničení a tudíž nemůže být věčný.

Díky těmto výrokům ze *šruti* chápeme, že *džíva* je velmi malá. Má sílu šířit se skrze celé tělo, tak jako rozmělněné drahokamy nebo bylinky aplikované na hlavu, mají sílu šířit svoje výživné účinky po celém těle. Není nic rozporuplného v tom být malý a šířit se po těle.

Díky její závislosti na *upádhi* (chybné totožnosti), prochází různými těly v nebi a v pekle. Takto je duše také *sarva gatah* (procházející vším).

Dattátreja (v podobě *avadhúta bráhmany*) říká, jak se *džíva* v podobě agregátu všech *džív*, dostává na začátku stvoření do různých těl:

*tam ahus tri-guna-vyaktim srjantim visvato-mukham
yasmín protam idam visvam yena samsarate puman*

Podle velkých světců se to, co je základem tří kvalit hmotné přírody a co projevuje různorodý vesmír, nazývá *sútra* neboli *mahat-tattva*. Vskutku, tento vesmír spočívá v této *mahat-tattvě* a díky její potenci podstupují živé bytosti hmotnou existenci. (Š.B. 11.9.20)

To, že *džíva* prostupuje tělem (a přesto je stále nepatrná), není v rozporu s její věčností, uvedenou v předchozím verši. Proto je slovo *avyayasya* (nehynoucí) použito také v tomto verši. To poukazuje na duši jako na věčnou neboli *nitya*. Jak říkají *šruti*:

nityo nityananam cetanas cetananam

Pán je hlavním věčným mezi všemi věčnými (dušemi). Je hlavní vědomou bytostí mezi všemi vědomými bytostmi. On jediný naplňuje potřeby všech ostatních. (Švetášvatara Upanišad 6.13)

Význam verše může být také následující:

Tělo, *džíva* (duše) a *paramátmá* (Nadduše) jsou viděny všude ve všech podobách, jako lidé či zvířata. První dva - tělo a *džíva* - jsou zmíněny v předchozím verši. Třetí z nich - *paramátmá* - je zmíněna v tomto verši. Je nezničitelná a prostupuje celým vesmírem (*idam*)². Slovo *tu* slouží k rozlišení *paramátmny* od těla *džívy*. *Paramátmá* se svou povahou liší od hmoty a *džívy*.

Šríla BS Muni Mahárádža: Když se ríznu do prstu, mohu cítit, že je v mém těle vědomí. Pokud však budu řezat do mrtvého těla, mrtvé tělo nic neucítí. Dívá-li se na tělo *mahátmá* (velká duše), nevidí tělo, nýbrž živou bytost, která ho obývá. To co vidíme, když se díváme na tělo, je výsledek minulých činností duše (výsledek *karmy*). Spatřit duši našimi hmotnými smysly nelze.

Individuální duše si je vědoma pouze svého těla - to je její vesmír. *Paramátmá* neboli Nadduše si je vědoma všech těl, to je rozdíl mezi duši a Nadduší.

Bhagavad-gítá 2.18

---

2) V prvním výkladu se *idam* vztahuje k tělu.

*antavanta ime dehā nityasyoktāḥ śarīriṇaḥ
anāśīno ’prameyasya tasmād yudhyasva bhārata*

Říká se, že těla náležející věčné, nezničitelné a malé duši jsou pomíjivá. Proto bojuj, ó Bhárato.

Šríla Višvanátha Čakravartí Thákura: Tento verš také objasňuje verš 16. Vlastník těla (*saririnah*), *džíva*, je nad hranicí měřitelnosti, neboli těžko pochopitelný, protože je velmi, velmi malý (*aprameyasya*). Proto bys měl bojovat. To znamená, že by ses neměl vzdávat své *dharmy*, tak jak je předepsáno v Písmu.

Šríla BS Muni Mahárádža: Ardžuna byl *kšatrijou* a jeho přirozeností bylo bojovat. „Ať už se bitvy zúčastníš nebo ne, to na celé věci nic nezmění. Avšak tím, že nebudeš následovat svou *dharmu*, na sebe uvalíš hřích.“ Naopak následováním své předepsané povinnosti se člověk postupně očistí. To je třeba pochopit.

Bhagavad-gítá 2.19

*ya enam vetti hantāraṁ yaś cainam manyate hatam
ubhau tau na vijānīto nāyaṁ hanti na hanyate*

Ti, kteří si myslí, že duše zabíjí a ti, kteří si myslí, že je duše zabita, neví, že duše nezabíjí, ani není zabita.

„Ó příteli Ardžuno! Ty, stejně jako duše, nezabíjíte ani nejste objekty zabíjení.“ To je vyjádřeno v tomto verši.

Ti kdo si myslí, že *džíva* (*enam*) je vrahem, že Ardžuna je

vrahem Bhíšmy a ostatních, a ti kdo si myslí, že *džíva* je zabita a Ardžuna je zabit Bhíšmou, jsou v nevědomosti. Proč se tedy bojíš hanby pocházející ze slov nevědomých lidí, kteří říkají, že Ardžuna zabil svého gurma?

Šríla BS Muni Mahárádža: Člověk by si neměl myslet, že já (*átmá*) a vědomí jsou dvě rozdílné věci.

Zavržení světské imitace

Šríla Bhakti Sádžaka Muni Mahárádža

J sme začátečníci. Jak můžeme posoudit, kdo je čistý oddaný a kdo podvodník? Z našeho úhlu pohledu považujeme oddaného za někoho, kdo v nás vyvolává příjemné pocity. Je mnoho způsobů, jak na mentální úrovni navodit příjemné pocity a jsou zde mnozí, kteří nám tyto pocity mohou poskytnout: “Chci, aby ses cítil šťastně a spokojeně, a tehdy jsem také spokojený. Já miluji tebe a ty miluješ mě.” To však není duchovní chápání, které nám předal Šríman Maháprabhu. Tímto způsobem může být náš mentální systém snad trochu zchlazen a zklidněn, avšak s duchovním životem to nemá nic společného. Duchovní je to, co se nachází nad mentální, tělesnou a intelektuální sférou.

Smaranam³ nefunguje tak, že se snažíme meditovat o

3) *Smaranam* má těchto pět stupňů. Částečné zaměstnání myslí se nazývá *smarana*. Stáhnutí myslí od hmotných objektů a její zaměstnání v běžném (nespecifickém) vzpomínání na Pána se nazývá *dharaná*. Specifická meditace o Pánových jménech, podobách, vlastnostech

Chceme to nejvyšší a přitom nemáme kvalifikaci ani pro základ a to je naše neštěstí.

transcendentálních zábavách Pána Krišny. Pravou *smaranou* rozumíme, že k nám transcendentální zábavy Pána přichází, až když jsme kvalifikovaní. Dokud nebudeme kvalifikovaní, naše *smaranam* bude pouhou představou, pouhou imaginací. Rozdíl

---

a zábavách se nazývá *dhjána*. Nepřerušovaná meditace o Pánových podobách, jenž je jako tok nektaru se nazývá *dhruvánu-smrti*. Stálá manifestace Pánových jmen, podob, vlastností a zábav, jenž jsou jediným objektem meditace se nazývá *samádhi*.

(komentář Šríly Višvanátha Čakravartího Thákury k verši 2.6 z *Préma Bhakti-čandriky*)

je ten, že seberealizovaná bytost o zábavách Šrí Šrí Rádhá - Góvindy nemedituje, ale přímo do Jejich zábav vstupuje. Není to tedy tak, že bychom si měli představovat, jaký Pán Krišna je, nebo jak určitá *sakhí* slouží Pánu Krišnovi (což je praxe světských imitátorů -*prákríta sahadžijů*), neboť zde hrozí nebezpečí, že dosáhneme pravého opaku – tedy poklesnutí do světských vztahů mužů a žen tohoto světa.

Gaudíja vaišnavové, šest Gosvámích, ani Šríman Maháprabhu učení světských imitátorů (*prákríta sahadžijů*) neuznávají. Celá linie našich *áčárjů* tento druh kázání odsuzuje. Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Prabhupáda velice silně kázal proti tomuto učení a stejně tak činil Šríla Bhakti Rakšak Šrídhara Mahárádža a pokud studujeme Šrímad Bhágavatam či Bhagavad -gítu s komentáři Šríly Višvanátha Čarkravartího Thákury, bude nám zjevné, jak *bhakti jóga* tyto zlé věci zavrhuje a poráží. Dále je tu Čaitanja Čaritámrita. Všichni naši *áčárjové* jsou tedy velice pozorní a varují nás: “Nepodlehnete tomuto typu levného Krišny, který je k dostání na trhu.”

Co je to Bhúr-, Bhuvar-, Svar-, Mahar-, Džanar-, Tapar-, Satja-lóka, Viradža, Brahmálóka? Bhúrlókou rozumíme tuto hrubohmotnou platformu masa a kostí, kde se nacházíme my. Za ní následuje Bhuvarlóka (mentální sféra), Svargalóka (intelektuální sféra) atd. - toto jsou jemnější a jemnější úrovně, kterými musíme postupně projít. Avšak jisté nestydaté osoby chtějí skočit přímo na Golóku. Chtějí tam skočit a vše stáhnout na světskou úroveň. A to je naše neštěstí – jdeme po tom nejvyšším a přitom nemáme kvalifikaci ani pro základ.

Dokonce i v Evropě, v období starověkého Řecka, byli lidé schopni vnímat tamní polobohy. I když tito polobozi neměli hrubohmotná těla, lidé je mohli vidět a komunikovat s nimi. Jogíni a oddaní, dosáhnou-li určité úrovně, to dokáží i dnes. My však nejsme ani na úrovni vnímání ještě poměrně hrubohmotných bytostí (jelikož se nacházejí v hmotném světě), co potom říci o bytostech duchovního světa - tam zkrátka nemáme přístup.

Tyto miskoncepce se dostávají do naší Gaudíja vaišnavské linie a tím ji velice znečišťují. Nevinné osoby, které nemají představu o skutečném duchovním životě, tím mohou být ovlivněny a je pak pro ně těžké přijmout pravou věc, jelikož už základní chápání je chybné. Je nutné získat základní pochopení toho, že vědomí Krišny nepraktikujeme pro naše potěšení. Tedy jistě, že pro naše potěšení, ale na prvním místě pro potěšení Pána Krišny – mé potěšení je, když je Pán Krišna šťastný. Toto je Gaudíja vaišnavismus.

Měli bychom tedy rozlišovat a k tomu je třeba získat víru v ty oddané, kteří jsou pravými následovníky Gaudíya vaišnavské linie a kteří striktně následují *šástru* a předešlé *áčárji*. Můžete si být jistí, že všichni naši velcí *áčárjové*, jako náš Gurudéva Šríla Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádža, Šríla Bhaktisiddhánta Sarasvatí Prabhupáda, Šríla Bhakti Rakšak Šrídhar Mahárádža, Šríla Bhaktivedánta Svámí Mahárádža, patří do stejné linie a není zde žádný odklon. Měli bychom pomalu ale jistě pokračovat pod vedením pravého duchovního ochránce, který následuje předešlé *áčárji* a *šástru*.

Stálý chrámový program

Nedělní festival

17.00: Bhadžan • 18.00: Lekce • 19.00: Sandhja Árati •
19.15: Tulasí Parikrama • 19.30: Prasádam • 20.25 Šájan árati

Ranní program (denně)

4.30: Mangala Árati • 4.45: Tulasí Parikrama • 5.00:
Bhadžan násl. Džapa • 7.45: Šringara Árati, násl. Bhadžan •
8.35: Čtení ze Šrímad Bhágavatamu • 9.15: Guru Púdža, násl.
Bhoga Árati • 9.30: Prasádam

Večerní program (denně kromě neděle)

19.00: Sandhja Árati • 19.15: Tulasí Parikrama, násl. Bhadžan
• 19.45: Lekce • 20.25 Šájan Árati, násl. Prasádam
Bhadžan: Duchovní písně za doprovodu
tradičních nástrojů • *Árati*: Chrámová ceremonie
• *Prasádam*: Duchovní vegetariánské jídlo

**Haré Kriřna Haré Kriřna Kriřna Kriřna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma Ráma Ráma Haré Haré**

**Ācārja Nitja-líla-praviřta Óm Viřnopáda řrí řrímad
Bhakti Vaibhava Purí Gósvámí Mahárádřa**

**řRÍ řRÍ RÁDHÁ GÓVINDA GAUDÍJA MATH
SRI KRISHNA CHAITANYA MISSION**

Wienerbergstrasse 29A/Top3 • 1120 Wien
Tel. 01/812 05 74 • www.radha-govinda.net